1e Jaargang, nummer 1, 10 februari 2023

Kampers Literatuurblad

IN DIT NUMMER o.a. : het hemelse vissersvolk, de ochtenden, hiep hoera en de stemmenhekser

MET UITGAVES VAN : COAB, HET RODENBERGS PREDIKANTEN FONDS, DE ONKRANT

ARABISCH AMALGAAM – deel 1

Hoofdstuk 1.

Ik, 27 jaar,

Lang,

Doe mezelf ouder voor dan ik ben.

Zij, 44 jaar

We zijn gelukkig samen, alsof we het eeuwig geluk hebben gevonden. Toch leiden we een saai leven, een sleur, zitten we opgesloten tussen muren. We leven meer in de dalen dan op de toppen. We mogen niet klagen, alcohol vult altijd de leegtes op. We moeten beiden oppassen geen alcoholisten te worden, maar we hebben het nu redelijk onder controle. Vaak als we klachten hebben wordt ons alcoholische dranken voorgeschreven door onze dokter. Onze dokter is wel alcoholist, maar daar hebben wij genoegen meegenomen. Dit omdat het een aardige man is, en dat zijn dokters zeer zelden. Hij neemt ons serieus en heeft ons op sleeptouw genomen.

Zij, is kleiner dan mij, heeft grote borsten die het leeftijds-verschil opvullen. We hebben geen kinderen, en dat willen we ook niet. Ze is rustig, ik ben tamelijk druk, dus we houden elkaar in balans. Zij leert mij nu om rustig te zijn, ook om mijn innerlijke stem te verstaan. Innerlijke vrede noemt ze dat. De dokter is hier weleens dronken geweest. We hebben besloten hem de hand boven het hoofd te houden. We zouden hem nooit verraden. We zijn niet kerkelijk, maar gaan wel naar een discussie-groepje om daar de dingen van het geloof te bespreken. Veelal wordt het geloof vanuit de atheistische hoek bekeken, aangevuld met kunstzinnige ideeen. We beschouwen het geloof als een vreemde erfenis, als cultuurgoed, maar voelen ons ook ingenomen, onder schrikbewind, door kolonisten uit het midden-oosten. We hebben nog geen geestelijke onafhankelijkheid. Ook de psychische gezondheidszorg houdt ons nog in mentale afhankelijkheid, en de zogeheten tandheelkunde houdt ons in orale afhankelijkheid, en deze bezetters komen allemaal uit het oosten aanwaaien. Trots zijn we er niet op, we hebben meer binnengelaten dan ons lief is, en hebben onze onafhankelijkheid prijsgegeven aan idioten, beulen. Maar ja, het was immers oorlog, het was een strooptocht, kolonisten zijn uit op kolonies, het creeeren van een apartheid. Deze kolonisten hebben een minderwaardig ras geschapen, wij. Het is voor het leken-ras verboden na te denken. Er wordt al voor ons gedacht, er is al voor ons gedacht, en er zal nog veel voor ons gedacht worden. Dat de etiketten niet passen is niet van belang. Het zijn de merktekens van het beest.

En dan is er nog de sex-politie die ons sexueel afhankelijk heeft gemaakt, bang dat een onzedelijk geluidje in een oplettend kinderoortje terecht zal komen. Maar diezelfde kinderoortjes worden niet gespaard voor het traumatiserende geschreeuw van knettergekke dokters en het erbarmenloze geboor van de zogeheten tandarts. Dat diezelfde kinderen voor de ogen van hun ouders door zulke misdadigers oraal worden gescalpeerd schijnt geen probleem te zijn. In Afrika worden kleine meisjes vanwege het volksgeloof aldaar vaginaal besneden, en daar is men in de hele wereld terecht ontdaan over, en wordt het als een godslasterlijke misdaad beschouwd, maar hier worden kinderen, zowel jongens als meisjes door de bezetter oraal besneden, en geen kip die erom kraait.

Mijnheer A. Hoekstra-Van Het Land denkt hier anders over. In zijn zogeheten tandartsen-praktijk wordt alles veilig gedaan, en zijn er strenge voorzorgsmaatregelen, die overigens overal gelden, en waar ook een strenge controle op is. Ook worden er na de besnijding betrouwbare, goed geteste stoffen gebruikt om de opening weer mee te bedekken, zodat het gebit van het kind extra lang mee kan gaan. Mevrouw T. Foppen sluit zich hier helemaal bij aan, en ja, wat hebben wij in te brengen tegen deze bezetters ? We kunnen ons hoogstens aansluiten bij het verzetstrijders-front tegen zulke praktijken. Wij hebben allemaal het merkteken van het beest ontvangen, of we nu wilden of niet, en het merkteken is eeuwig. Daar kan zelfs God of de keizer niets aan veranderen. Er zijn hier in dit land drie oppergeloven waar iedereen zich aan dient te onderwerpen, waarvoor elke knie zich dient te buigen, en waartoe elke tong zal belijden : het medische geloof, het geloof in de geestelijke gezondheid, en het orale geloof, tot aan het dentale toe. En of je nu een dentaal bent of je bent het niet : die kerk kent geen grenzen.

Maarten Stokmans-Van Zeilen,

zogeheten tandarts, aan de Belgische grens, vermeld dat er de laatste tijd vreemde dingen in zijn zogeheten tandartsen-praktijk plaatsvinden. Zo zouden beugels spontaan inkrimpen, en zogenaamd amalgaam, de zogeheten grijze roestvrije metaal-vullingen, zou spontaan in het niets oplossen. Hij gebruikt daarom nu veel vaker witte en rode vullingen, die volgens hem wat meer betrouwbaar zijn. Rood is tegelijkertijd de kleur van zijn lievelingskat, dus dat geeft ook direkt een emotionele verbinding met thuis. Ook is Maarten tegelijkertijd een enthousiast lid van de pinkstergemeente, en staat hij elke zondag trouw in deze kerk te klappen op de maat van de overigens heel mooie en aanstekelijke muziek. Hij heeft een visie voor het invoeren van veel meer kleuren zogeheten vullingen, zodat de mensen kunnen kiezen waarmee de barbaarse boorgaten voor eeuwig kunnen worden verborgen. Dat zou ook wat meer vrolijkheid brengen onder deze groep mensen die zo lijden onder de orale bezetting uit het oosten. Hij vindt ook wel dat de paus van de zogeheten tandartsen, Alexander de Kleine, de touwtjes wel wat mag vieren.

Uit : Vurige Stenen, Uitgave : coab

HET HEMELSE VISSERSVOLK

We hadden het goed samen, in Amsterdam, jij en ik. Maar ja, ik kreeg een oproep om in de mijnen te werken in Friesland. Ik kon er niet aan ontkomen. Het was mijn plicht. Herinner je het nog, de dag dat ze mij kwamen halen ? Het was niet veilig in het land, en daarom werd ik opgeroepen voor werk in de mijnen, want ze hadden iets nodig. In Amsterdam was het al helemaal niet veilig. Jij bent toen naar Vlissingen gevlucht. Jij kwam daar in aanraking met het hemelse vissersvolk wat een soort kerkgenootschap was. Het draaide om een geschrift genaamd de RV-bijbel. Je liet het mij eens zien. Het was een wit geschrift, heel dik. Ik heb er veel in gelezen, maar nog lang niet alles. Het bracht mij tot een bepaalde verlichting en ontwaking. Je ging vaak naar Kampen op vakantie. Ik kon niet komen, want ik moest in de mijnen werken. Je ging altijd langs de rivier naar Kampen. Kampen ligt tussen Vlissingen en Friesland in. Maar nu ik mijn plichten heb volbracht en gevonden heb wat ze nodig hadden hebben wij een huisje in Kampen gekregen. Jij weet dat inmiddels, want we wonen hier nu samen.

Samen met jou wil ik werken aan het Kampers Literatuurblad, en schrijven over de RV-bijbel. Ik lees jou er soms uit voor, en jij leest mij soms eruit voor. We kunnen zo alle schade inhalen die we hebben opgelopen door mijn mijnenoproep. Het werk daar is volbracht, en hier begint nu ons nieuwe werk. Ik verheug me erop met je samen te werken. Je bent altijd een goede en lieve vrouw geweest, mijn steun en toeverlaat, van de hemel gegeven. Ik heb veel complicaties overgehouden van het werk, maar jij sleept mij er doorheen, zoals ik jou er doorheen sleep.

Ik kan het zoute water proeven van de zee. We gaan daar zo nu en dan op vakantie om er even uit te zijn en inspiratie op te doen. Het leven in Kampen is goed, maar ook aan zee. Per slot van rekening heb je daar het wonderlijke boek gevonden. Mijn mijnenwerk is niet voor niets geweest. Het liep met elkaar op. In het hart waren we altijd aan elkaar verbonden en hebben we voor elkaar gewerkt, elkaar aangevuld. Ik ben blij dat jij en ik nu samen tot het hemelse vissersvolk behoren.

WATERVOGELS – DE GROENE DOOD

Hij sloop door het bos. De koningin van het woud waakte over hen. Hij hoorde de beesten brullen in de verte. De dromer waakte deze keer. In het zonlicht kon hij haar gezicht zien. Verderop zwommen wat watervogels in de rivier, en zijzelf waren met de grotere beesten. De groene wind was hen aan het omsingelen, heel subtiel, en kwam toen steeds dichterbij. Hij haalde het gedichten-boek met het gele leren kaft erbij, en begon eruit te prevelen. Ze hield hem tegen zich aan.

De watervogels kwamen dichterbij, en het natte was hun god. Kim staarde naar hem. Zij had hem gecreeerd. Zij was zijn godin. Zij had een boek met sleutels. En de sleutels waren van drop.

De watervogels brachten hen over de rivier naar het slot. In het slot hingen schilderijen, en er waren veel mysterieuze boeken. Ze gingen op een bed liggen, met een gordijn als deken. De groene dood was in de rivier, maar klom op de kant en ging het kasteel binnen. Aan de muren hingen skeletten.

Zij las hem verhalen voor, en het was voor hem een nieuw leven. Ze praatte snel, maar het was goed volgbaar voor hem. Hij had haar leren begrijpen, dronk wijn met haar.

De groene dood schoof als een deken over hem heen, en plotseling stond het slot in brand. Snel doken ze de rivier in. De watervogels beschermde hen tegen het vuur. Het was alsof alles in brand stond. De boeken veranderden in vogels, en de groene dood dook in de rivier om achter hen aan te gaan. Maar mysterieuze rozen waren om hen heen. Toen veranderde de rivier in bloed, en de groene dood loste er in op.

Ze zwommen naar de overkant, en gingen op de kant zitten. Rozen groeiden naar beneden vanuit de bomen. De vogels der geheimen kwamen om hen heen.

Uit : Vurige Stenen, Uitgave : coab

DE OCHTENDEN

1950, zondag 1 januari

Vijf jaar had hij in een coma gelegen. Hij werd wakker in een ziekenhuis in 1950, vijf jaar na de oorlog. Ze hadden hem gevonden, maar hij kon zich niet meer herinneren hoe hij in een coma was geraakt. Wel kon hij zich de oorlog herinneren. Ook kon hij zich niets herinneren van zijn coma tijd. Hij werd gewoon wakker in een nieuw leven. Het oude was ver weg, maar toch herinnerde hij zich de oorlog levendig, en gruwelijk. Het was allemaal een beetje op de achtergrond. Hij was verbaasd over zijn nieuwe leven. Hij voelde zich goed. Hij stond op en liep het ziekenhuis uit, op blote voeten. Hij werd teruggeroepen, maar hij luisterde niet. Hij wilde naar huis. Hoe zou zijn vriendin er nu uitzien ? Toen hij bij zijn huis was aangekomen woonden daar andere mensen. Hij belde aan en werd vriendelijk te woord gestaan. Zijn vriendin zou nu ergens anders wonen. Hij kreeg het nieuwe adres en ging daar naartoe.

Hij belde aan.
Zijn vriendin deed open en slaakte een gil.
Toen omhelsde ze hem.
'Je bent wakker geworden !' riep ze.
'God zij dank !'

'Lazarus,' zei hij.
'Wat was er met mij gebeurd ?'

Hij had een nieuw leven nu. Zijn vriendin ontving hem met open armen. Het was een mooie ochtend op de eerste dag van 1950. Ze spraken veel over de oorlog en over elkaar. Ze hadden elkaar opnieuw gevonden door deze ontwaking. 'Ik dacht dat je nooit meer zou ontwaken,' zei ze. 'Elke dag heb ik je opgezocht in al die jaren.' Hij huilde.

Het was een mooie ochtend. Ze liet hem het huis zien, de kamers, het meubiliair. Sommige dingen herkende hij nog van vroeger. Andere dingen waren nieuw. Ook liet ze hem de tuin zien, aan de voor- en achterkant.

'Het is een wonder,' zei ze. Hij knikte. Aan het einde van de ochtend maakten ze ook een wandelingetje door de buurt. Hij had inmiddels slippers aan.

'We moeten wat kleren voor je kopen,' zei ze. Hij droeg wat van haar kleren en een jas van haar.

1950, maandag 2 januari

Het was zonnig, maar koud. Vandaag zouden ze nieuwe kleren voor hem kopen. Ze waren beiden vroeg op. Hij scheen niks meer te mankeren, zo van de ene op de andere dag. Wel had hij gruwelijke flashbacks, over de oorlog. Dan moest ze hem omhelzen.

In de winkelstraat werd hij vreemd aangekeken. Een man met slippers in de winter en met vrouwenkleren. Hij glimlachte naar hen. Hij was al blij dat hij weer ontwaakt was.

Ook gingen ze even naar de boekenwinkel.

1950, dinsdag 3 januari

Hij was vroeg op en zong een lied. Hij ging de tuin in en keek naar de lucht. Ook keek hij naar de planten en boompjes in de tuin, de struikjes. Alles was kaal vanwege de winter. Zo begon hij ook zijn nieuwe leven. Hij voelde zich kaal. Nu moest hij stap voor stap zijn leven opbouwen. Vandaag zouden ze naar zijn oma gaan met de trein. Zij wilde hem graag zien. Ze was al oud.

Het was een lange treinreis.

'Jongen, wat ben je groot geworden,' zei ze toen ze aankwamen. Ze omhelsde hem stevig. Het was nog hetzelfde huisje. Hier kwam hij altijd graag. Zijn opa was al overleden. Hij wilde niet te lang blijven, maar zijn oma drong erop aan.

1950, woensdag 4 januari

Dirk Wibaut liep met zijn vriendin door de winkelstraat. Nu wilde hij ook werken. Ze klopten aan bij het pand waar hij vroeger werkte. Ze waren verbaasd hem te zien. 'Jij was toch in een coma ?' Hij knikte. Hij werd omhelsd. 'Het is een wonder,' zeiden ze. 'Niemand had ooit nog verwacht dat je uit de coma zou komen na zo'n lange tijd.' Hij kon er direct weer werken.

1950, donderdag 5 januari

Om elf uur 's ochtends zou hij beginnen met werken. Daarvoor ging hij eerst met zijn vriendin naar de markt. Er was zoveel te koop. Hij dacht aan zijn werk. Hij kon eigenlijk niet wachten. Maar ineens had hij midden op het marktplein een grote flashback, een zware paniek aanval. Zijn vriendin omhelsde hem. Omstanders keken hem vreemd aan. 'Ja, het is de oorlog,' zei zijn vriendin.

Toen ze thuisgekomen waren plofte hij neer op de bank en huilde. 'Ik wil werken,' huilde hij. 'Zo kan ik alles vergeten.' Kwart voor elf liepen ze samen naar zijn werk. Nog helemaal onder de tranen kwam hij daar aan. 'Gaat het niet goed met je, jongen ?' werd er gevraagd. Hij schudde zijn hoofd. 'Maar ik wil graag werken. Dan kom ik er misschien vanaf.'

1950, vrijdag 6 januari

Het was een mooie dag. Vroeg in de ochtend voordat hij naar het werk zou gaan maakten ze even een wandelingetje. Ze liepen langs een hotel waar hij vroeger graag kwam. Het was een wit hotel. Hij maakte er altijd een praatje met de tuinman. Die was er nog

steeds, en was blij hem te zien. 'Gaat nu alles goed met je, jongen ?'

Hij knikte. 'Ik heb nu weer werk.'

1950, zaterdag 7 januari

Zijn vriendin ging naar een modeshow. Hij was er niet in geinteresseerd. Hij ging kijken tussen zijn oude boeken. Vele indianen boeken had hij verzameld. Het bleek dat zijn vriendin door was blijven gaan met de verzameling, want er waren ook boeken bij die hij nog niet kende. Toen ze aan het eind van de ochtend thuiskwam met een vriendin raakten ze daar nog even over in gesprek.

1950, zondag 8 januari

Hij was vroeg op en zong een lied. Hij voelde altijd een bepaalde saaiheid op de zondagen. Maar zijn vriendin gaf wat afleiding. Toch voelde hij zich ook depressief, maar dat had hij vroeger ook altijd op de zondag. Hij wist niet waardoor het kwam. Hij noemde het zondag depressie of zondag humeur. Hij wilde ook niet het bos in. Hij dacht aan zijn oma. Misschien konden ze naar haar toegaan, maar uiteindelijk besloot hij dat niet te doen. Hij maakte zijn bed op en keek rond in de kamer. Hij keek door het raam. Alles was er zo rustig, vredig, en saai, zo saai. En het was ook nog eens winter. Het was koud. Buiten groeide niets. Hij wilde niet in het bos zijn. Nee. Dan zouden zijn flashbacks terugkomen. Dan zou het hem naar de keel vliegen. Hij moest binnen blijven. Buiten vlogen de draken.

'Niemand heeft er iets aan als ik flashbacks ga krijgen,' zei hij tegen zichzelf. Hij wilde eigenlijk werken, maar het was zondag. Hij besloot naar het cafe te gaan, alleen. Maar toen hij daar aankwam kreeg hij niets te drinken. De kastelein kende hem wel. 'Nee, niet meer, niet meer,' zei de kastelein.

'Waarom niet ?' vroeg hij.

'Ben je het dan vergeten ?' vroeg de kastelein. 'Je dronk jezelf vroeger altijd tot in een coma.'

Uit : De Onkrant

VAN JEHOVAH-GETUIGE TOT OVERLOPER –
DE HYPERBOLISCHE WERKELIJKHEID – WAT IS ER GAANDE IN DE GEESTELIJKE WERELD ?

Met de uitgave van de tweede preview van de RV-Bijbel zijn er grote veranderingen in de geestelijke wereld. Wezens en energie-vormen van de Nieuwe Wereldvertaling van de Jehovah Getuiges zijn erdoor vrijgezet en zijn aan het overlopen, in zeer grote getallen. Zij hebben gezien dat de RV-Bijbel werkt, dat het klikt en klopt, en zullen er nu voor werken, dus ze horen bij ons. Het is een grote ontwaking en een grote verlichting. Wij zijn erin verheugd met hen samen te werken.

Zoals gezegd is de RV-Bijbel niet zomaar een tweede bijbel, maar een eerste bijbel. Het is een compleet systeem, terwijl alles wat eerder werd uitgegeven van de tweede bijbel slechts brokstukken waren.

Het werd al in de bijbel aangekondigd dat het zou komen. Wij hebben daar altijd op gewezen, zo van : Luister, we zijn er nog niet.' De bijbel, het boek van de voorouders, waar nog heel veel aan ontbrak, wees er op dat er een groter werk zou komen (Johannes 14:12), dat toendertijd de mensen aan een heleboel dingen nog niet toewaren, maar dat ze pas later naar de volle waarheid geleid zouden worden (Johannes 16:12-13). Er was nog veel te zeggen, maar ze konden het toendertijd nog niet dragen.

Laten we zien wat er verder gaat gebeuren. Dit is voortgaande en teruggaande openbaring in actie, als vervangende openbaring. Er zijn een heleboel bijbelgeesten die dienen weg te vallen, waar de mens in verstrikt is geraakt. De mens snakt naar adem. De mens kan niet verder. Daarom moet het nieuwe Woord komen. Vandaag de dag heeft de mens geen andere keus meer. Literatuur is leven. Altijd weer leidt de hemel tot boeken, tot bibliotheken, opdat de mens komt tot de hemelse systemen, en niet zomaar losse flodders. Ga tot de bron. Ga tot het werkzame deel van de natuur.

Is dit een aards koninkrijk ? Nee, maar er zal een nieuwe aarde komen : in je hart. Die ligt er al, in je hart, en het Woord, het onderwijs, de eeuwige kennis, is de sleutel. Het komt je niet aanwaaien. Het is een puzzel. Het leven is een puzzel avontuur. Vandaag de dag wordt dit geopenbaard.

Ik nodig u uit om in uw hart te gaan, tot het sprekende Woord. Het is het Woord van het hart. Het is universeel en zit in ieder mens. De oude mens en de oude orde, de oude wereld, wil er niet aan geloven. Zij hebben immers al hun goud der dwazen gevonden. Zij aanbidden al het gouden zwijn waar ze dagelijks in het dal omheen dansen. Ze hebben van de vrucht van de zwijnenboom gegeten en hun hoofden zijn in zwijm, in vals geluk, ten koste van de armen en de dieren om hen heen. Altijd weten zij het beter. Ze zijn zwaar aan de drugs hierdoor, waar het boek Anderlech, in de tweede preview, over verteld.

Wacht niet op hen. Het is niet belangrijk wat zij denken en geloven. Ga je eigen pad en meet het af aan de hemelen. Test het aan de hemelen, en niet aan de lagere aardse regionen waar de zwijnenvolgers denken het voor het zeggen te hebben. Het is altijd groter. Kom tot het grotere Woord, het grote Woord, zoals de indianen altijd bezig waren met het grote geestelijke, los te komen van het bekrompene aardse, er als een vogel bovenuit zweefden. De

nieuwe bijbel laat heel duidelijk zien wat voor een godsonzin er is ontstaan, en geeft een eerlijke beschrijving van het verschijnsel ‘god’, ‘het geestelijke’, ‘de geboden’, ‘het volk van god’, in de context van de hogere, hemelse literatuur. We hebben te maken met hyperbolen in een hyperbolische werkelijkheid, oftewel het zijn overdreven zinnebeelden om te wijzen op iets. Het zijn literaire stijlvormen die iets willen benadrukken.

Uitgave : Rodenbergs Predikanten Fonds (RPF)

DE SCHAT MET HET BIJEN ALARM – deel 1

Jan Hielke woonde in het stadje Lagerhorst waar zijn vader chirurgijn was. Jan Hielke sjouwde rond met een tv, op een kar. Dat had zijn vader hem opgedragen om de mensen op te vrolijken tijdens de epidemie, want zijn vader had het veel te druk. Er kwamen veel te veel mensen bij hem, en hij werd erdoor overspoeld. Daarom moest Jan Hielke voor wat afleiding zorgen, en zijn vader zei tegen hem dat hij ook maar flink de zot moest uithangen. Maar Jan Hielke had hier helemaal geen zin in. Hij haatte de stad en z'n gierige mensen. Daarom vertrok hij stilletjes naar het bos met zijn tv op de kar. Ergens diep in het bos woonde een heks, heks Zotz. Ze stonk altijd, en maakte van alles een rotzooitje. Daarom ging eigenlijk niemand naar het bos. Het was er erg rustig. Wel dumpten ze al hun vuilnis in het bos.

Het terrein van heks Zotz werd bewaakt door bijen, die nogal erg agressief konden worden. Jan Hielke moest dus op zijn hoede zijn. Heks Zotz scheen ook een schat te bewaken, maar grotendeels zorgden de bijen voor de bewaking. Heks Zotz was nogal een luie heks. De stank kwam Jan Hielke tegemoet, maar hij zette gewoon door. Op een gegeven moment was hij omringd door bijen. Ze begonnen hem overal te prikken. Maar Jan Hielke liep gewoon door. Het was immers beter dan te zijn in de stad Lagerhorst. Moet je je voorstellen wat een vreselijke stad het moet zijn geweest, nog erger dan de stank en de bijen hier, en een heks in de buurt. Maar ja, Jan Hielke dacht ook aan de schat. Dat moest toch wel iets heel bijzonders zijn, dus hij nam het geprik en de stank maar op de koop toe, en alle rotzooi die hij zag. Toen hij bij de heks was aangekomen lag ze in bed. Ze was ziek. Zij was ook platgeslagen door de epidemie en ze was verbaasd dat hij gewoon rechtop stond.

'Wat kom je doen ?' krijste ze.

'Even kijken of alles in orde met u is,' zei Jan Hielke.

'Ja, daar ben je de zoon van de chirurgijn voor,' kraste de heks. 'Verder nog iets te melden ?'

'Niet veel,' zei Jan Hielke.

't Is zeker niet goed in de stad,' kraste de heks. 'Je zegt niet veel. Of kom je voor mijn schat ?'

'Eigenlijk wel, ja,' zei Jan Hielke. 'Wat is het voor een schat ?'

'Oh, niets bijzonders,' kraste de heks. 'Allemaal rotzooi.'

'Ja, ja,' zei Jan Hielke, en ging door een deur verder het gebouw in waar de heks woonde.

'Niet naar de keuken gaan, daar staat de schat, en 't is vol met bijen,' kraste de heks.

'Bedankt voor de tip,' zei Jan Hielke. 'Wat is het voor schat ?'

'Zoals ik al zei : allemaal rotzooi,' zei de heks.

'Waarom bewaak je het dan, en waarom is het in de keuken ?' vroeg Jan Hielke. 'Geen wonder dat je er ziek van wordt.'

'Och, ik houd van rotzooi,' zei de heks. 't Heeft veel waarde voor me, veel meer dan de troep van de stad.'

'Ik zit ook zo in elkaar,' zei Jan Hielke, 'maar die stank hier is niks.'

'Beter dan de stank van de stad,' zei de heks.

'Oh, auto stank, dat is waar,' zei Jan Hielke.

'En giftige medicijnen stank, fabrieks stank, en wat voor stank dan nog meer,' zei de heks.

'Dat is ook weer waar,' zei Jan Hielke.

'Nou, we kunnen het dus best goed met elkaar vinden,' zei de heks.

'Ik denk het niet,' zei Jan Hielke, en liep toen door. Hij hoorde de heks krijsen. Deze gang was heel gammel en lang, en de vloer kraakte onder zijn voeten. Toen werd hij weer gestoken, maar ditmaal veel harder. En het begon in zijn haar te zitten, en handen begonnen uit de muren te komen om aan hem te trekken, en voeten kwamen uit de muur om hem te schoppen. Verder kon hij het niet goed zien, want het was nogal donker. Hij besloot maar te rennen, maar het werd erger en erger, en hij hoorde hard geschreeuw recht van voren naar hem toekomen. Hij wist niet hoe snel hij zich toen moest omdraaien om hier weg te komen en weg van die heks, terug naar zijn kar met de tv, en terug naar Lagerhorst. Maar ook dat beviel hem niet, maar hij moest. Of toch niet ?

Hij klikte de tv aan en hoorde wonderlijke verhalen over een wereld onder de grond. En toen is hij daar maar naartoe gegaan.

Uit : Boek van Honing

HIEP HOERA EN DE STEMMENHEKSER

Het was een vreemde man. Hij verdraaide stemmen, daar had hij een machine voor uitgevonden. Hij was een stemmenhekser. Hij brouwde daarvoor zijn sapjes en goot ze in flesjes. Het was een vreemd reflectie-systeem. Als je een geluid hoorde dan dacht je dat het van een andere kant kwam. Zo kon hij z'n bedrog plegen. Ja, de stemmenhekser had deze flat zo gemaakt tot een kinderschool, en de kinderen werden zwaar onderdrukt. Iedereen die er woonde moest de flat verlaten. Daar had de stemmenhekser voor gezorgd.

Toen Hiep Hoera de clown daar naartoe ging met een meisje die hij kende was de stemmenhekser er niet. Misschien was hij wel op jacht naar nieuwe kinderen voor zijn school. Hiep Hoera de clown ging samen met het meisje op onderzoek uit. Er waren hier allemaal hele vreemde meesters en juffrouws die de kinderen les gaven. Uiteindelijk na lang zoeken vonden Hiep Hoera en het meisje de machine. Het leek wel op een kopieermachine. Op de machine lag een metalen blad. Op dat moment stond er iemand op het balkon. Hij had lang haar en een bril op. Het was de stemmenhekser. Hij liep naar binnen en wilde de clown aanvallen, maar de clown wierp de metalen plaat op de stemmenhekser af. De stemmenhekser werd flink geraakt, maar splitste toen en veranderde zichzelf in een slang en een oranje muis, en er was overal geblaf. 'Kill him !' riep Hiep Hoera de clown tegen het meisje. Hij had het juiste meisje hiervoor uitgekozen. Het meisje begon te stampen op de grond om de slang en de muis te vermorzelen. Toen was het eindelijk weer rustig. Je zou je afvragen : 'Wie is dat meisje ? Hoe kon zij zo'n verschrikkelijke tovenaar verslaan ?' Maar je zou je ook kunnen afvragen : 'Is de stemmenhekser wel werkelijk verslagen ?'

De clown keek naar het meisje. Zij was een robot. Hij liep toen naar de machine en schudde zijn hoofd, en begon het ding uit elkaar te halen. Toen hij daarmee begon was de flat geen school meer, maar gewoon weer een flat. 'Ik zie je wel,' zei een onzichtbare stem. Het was de stemmenhekser. 'Ik heb dan wel mijn macht verloren, maar ik ben nog steeds een stemmenhekser, en ik kan nog steeds de mens kwellen met mijn truken.'

Hiep Hoera de clown liet het in de krant zetten om alle mensen te waarschuwen, dat de stemmenhekser dan wel verslagen was, maar nu onzichtbaar in de lucht leefde om mensen met zijn geluiden te kwellen. Hij kon nog steeds woorden verdraaien, stemmen verdraaien, zodat mensen elkaar niet zouden begrijpen en leugens over elkaar zouden vertellen. Ook zouden mensen elkaar voor iemand anders aanzien, elkaar verwisselen, alles door de war halen.

Het zat in de drankjes die de mensen nog steeds dronken. Het waren spookdrankjes. Hiep Hoera de clown ging met het meisje het bos in. Ze moesten iets anders verzinnen wat de mensen zouden kunnen drinken. De mensen dronken vreemde drankjes, en de stemmenhekser zat erachter. Hij kwam toen aan bij een sprekende braamstruik. De clown en het meisje keken er wel van op. 'Dat zulke dingen vandaag nog gebeuren,' zei de clown. 'Ik had er eens ergens over gelezen, maar ik weet niet meer waar.'

'Goedendag,' had de braamstruik gezegd. De clown vertelde toen het hele verhaal van de stemmenhekser. 'Tja,' zei de braamstruik. 'Ik sta hier helemaal alleen op een heuvel. Wat kan ik doen ?'

'De mensen drinken verkeerde drankjes,' zei de clown, 'spookdrankjes. Ze moeten iets anders drinken.'

'Teveel bramensap is ook niet goed,' zei de braamstruik.

'Ben je de enige die spreekt van de struiken,' vroeg de clown, 'of zijn er meer.'

'Ik weet het niet,' zei de braamstruik. 'Ik sta hier maar alleen. Maar wat ik wel weet is dat in het diepste van de aarde onbekende groentes groeien, en ook op de bodem van de zee. Daar zou je heel goed sapjes van kunnen brouwen om de mensen te herstellen.'

Zo gezegd zo gedaan. Hiep Hoera de clown zag het als een opdracht, en hij haalde er veel meer van zijn robotten bij om het werk te doen. En zo werd de stemmenhekser steeds meer teruggedreven.

Einde

Uit : De Zapro-teleporter en andere verhalen
